

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobkyně: **Mgr. L. L.**
bytem [adresa]

zastoupené Mgr. Radovanem Dospělem, advokátem,
sídlem Marešova 305/14, Brno

proti

žalované: **Česká lékárnická komora**
sídlem Rozárčina 1422/9, Praha 4

zastoupené Mgr. Jiřím Švejnohou, advokátem,
sídlem Korunní 2569/108, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne 1. 6. 2016,
čj. 561/ČR/2015

takto:

- I. Rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne 1. 6. 2016, čj. 561/ČR/2015, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, Mgr. Radovana Dospěla, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory (dále též „žalovaná“) ze dne 1. 6. 2016, čj. 561/ČR/2015 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým byla žalobkyně coby disciplinárně obviněná uznána vinnou ze spáchání disciplinárního deliktu spočívajícího v závažném porušení povinností člena České lékárnické komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a), b) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 220/1991 Sb.**“), v § 7 odst. 1 písm. a), b) Organizačního řádu České lékárnické komory, v § 82 odst. 2, § 82 odst. 7 první věty souvětí, § 75 odst. 3, § 77 odst. 1 písm. c), § 84 odst. 3 a § 86 odst. 1 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (zákon o léčivech), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o léčivech**“), § 10 vyhlášky č. 84/2008 Sb., o správné lékařské praxi, bližších podmínkách zacházení s léčivý v lékárnách, zdravotnických zařízeních a u dalších provozovatelů a zařízení vydávajících léčivé přípravky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**vyhláška č. 84/2008 Sb.**“), a v čl. 1, 8, 11 a 12 Etického kodexu České lékárnické komory.
2. Disciplinárního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že „jako vedoucí lékárník Lékárny U Elišky, T. 29, B., a jako odborný zástupce provozovatele této lékárny paní V. P., IČ x, P. 239, O. jako poskytovatele zdravotních služeb, porušila své povinnosti stanovené zákonem, když v přesně nezjištěné době přinejmenším v době 8.12.2014 nebo před tímto datem připustila dodávku velkého množství registrovaných léčivých přípravků (cca 200 druhů v počtu od 1 do 72 balení) včetně léčivých přípravků vydávaných na recept z předmětné lékárny do ordinace praktické lékařky pro dospělé MUDr. H. S., IČ x, bytem [adresa], poskytující zdravotní služby lékařské péče na adrese P. 122, P., za účelem jejich výdeje na recept přímo v ordinaci lékařky, a tedy mimo předmětnou lékárnu, tj. mimo zařízení, které je uvedeno v zákoně jako zařízení, v němž je zásadně možno léčivé přípravky vydávat, a osobou, která není ze zákona oprávněna běžně a pravidelně vydávat léčivé přípravky, ale je oprávněna léčivé přípravky vydat jen ojediněle ve výjimečných případech uvedených v zákoně, tedy porušila svou povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákonem, povinnost znát a dodržovat stanovské předpisy Komory, povinnost zajistit výdej léčivých přípravků v zařízení a osobami stanovenými zákonem a povinnost zachovávat respekt k orgánům stanovské samosprávy“.
3. Za předmětný disciplinární delikt přitom bylo žalobkyni žalovanou uloženo disciplinární opatření spočívající v podmíněném vyloučení z České lékárnické komory se stanovenou zkušební dobou v délce trvání 3 roky.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapitulovala předchozí průběh disciplinárního řízení a sumarizovala zjištění plynoucí z provedených důkazů a podkladů pro rozhodnutí.
5. V návaznosti na citaci pro věc relevantních ustanovení uvedla, že po provedeném dokazování dospěla k závěru, že se žalobkyně skutku popsaného ve výroku rozhodnutí dopustila. Dle žalované to vyplývá z provedených důkazů, zejména z informací z podnětu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Státního úřadu pro kontrolu léčiv (dále též „SÚKL“) a jeho doplnění a od lékařky MUDr. H. S. o dodavateli léčivých přípravků zajištěných v její ordinaci a konkrétním způsobu jejich dodávání do ordinace, které žalovaná považovala za dostatečné důkazy pro shledání žalobkyně vinnou disciplinárním deliktem uvedeným ve výroku Napadeného rozhodnutí. Žalovaná podotkla, že MUDr. H. S. sama při kontrole SÚKL v její ordinaci sdělila, kdo jí dodává léčivé přípravky k jejich výdeji v její ordinaci a jakým způsobem k tomu dochází. Žalovaná v tomto ohledu považovala sdělení SÚKL, zejména informaci od MUDr. H. S. za věrohodnou, úplnou a pravdivou. V řízení nebyl dle žalované zjištěn žádný důvod ani nevyšla najevo žádná skutečnost, z níž by vyplývala pochybnost o pravdivosti sdělení uvedené lékařky, proč by uvedená lékařka nesdělila pravdivé informace v tomto směru, příp. že by dokonce svým sdělením měla v úmyslu paní V. P., případně žalobkyni poškodit, přičemž žalobkyně dle žalované ani žádný takový důvod netvrdila a neprokazovala. Naopak uvedená lékařka citované informace SÚKL sdělila dle žalované při kontrole v její ordinaci (když ze zjištěných skutečností, zejm. nalezeného značného množství léčivých přípravků v ordinaci lze dle žalované předpokládat, že se jednalo o kontrolu neohlášenou), tj. vyjádřila se spontánně a bezprostředně bez možnosti předchozí přípravy. Pokud by informace a údaje poskytnuté uvedenou lékařkou byly nepravdivé, mohlo by se dle žalované jednat o přestupek, případně dokonce jako trestný čin pomluvy (§ 184 trestního zákoníku). Uvedené skutečnosti tak podle žalované svědčí o pravdivosti sdělení uvedené lékařky a o absenci důvodu pro uvádění nepravdivých informací touto lékařkou. Další skutečností podporující pravdivost sdělení uvedené lékařky je dle žalované účelová ztráta veškerých relevantních dat v počítačích předmětné lékárny, k níž mělo dojít pouhé dva dny po kontrole SÚKL v ordinaci uvedené lékařky. Z uvedených důvodů považovala žalovaná výslech uvedené lékařky MUDr. S. za uvedených okolností za nadbytečný.

6. Žalovaná dále uvedla, že kromě informací od uvedené lékařky vycházela ze zjištění SÚKL při kontrole v ordinaci uvedené lékařky, kdy na místě bylo zjištěno velké množství léčivých přípravků, které byly v ordinaci uvedené lékařky vydávány, přičemž způsob a postup jejich dodání uvedená lékařka věrohodně popsala, aniž by vznikla jakákoliv pochybnost o pravdivosti jejího sdělení.
7. Žalovaná doplnila, že *„při posuzování viny disciplinárně obviněné nelze též při hodnocení důkazů ve vzájemné souvislosti přehlédnout, že disciplinárně obviněná od počátku svou vinu popírá, aniž by však sama předložila jakýkoliv důkaz svědčící o své nevině, resp. svědčící o tom, že informace od MUDr. H. S. se nezakládají na pravdě, příp., že ohledně jejich pravdivosti má existovat jakákoliv pochybnost. Naopak disciplinárně obviněná čestné radě nepředložila protokol/y z kontrol SÚKL u předmětné lékárny, přestože k tomu byla čestnou radou vyzvána. Odůvodnění odepření jejich předložení disciplinárně obviněnou nepovažuje čestná rada za opodstatněné. Jednak skutečnost, zda dotčené protokoly obsahují souvislosti s projednávaným disciplinárním řízením, by měla posoudit právě čestná rada a z toho učinit své závěry (a nikoliv disciplinárně obviněná), a jednak z upozornění právního zástupce disciplinárně obviněné na to, že disciplinárně obviněná není povinna předkládat důkazy, které by eventuálně mohly svědčit v její neprospěch, lze minimálně dovodit, že vyžadované dokumenty nesvědčily ve prospěch disciplinárně obviněné. Pokud tedy disciplinárně obviněná nepředložila vyžádané protokoly SÚKL u kontrole předmětné lékárny, resp. ani jiná tvrzení či důkazy, kterými by doložila svou tvrzenou nevinu či zpochybnila zjištění SÚKL či informace od uvedené lékařky, potom nepředložení výslovně čestnou radou vyžádaných dokumentů bez relevantního zdůvodnění svědčí právě o opaku, tedy podporuje závěr čestné rady o vině disciplinárně obviněné“*. Totéž

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

dle žalované „o skutečnosti, že disciplinárně obviněná se vůbec nezmínila o údajné ztrátě veškerých dat v počítačích předmětné lékárny dne 10.12.2014 (zjištěné při kontrole SÚKLu v předmětné lékárně dne 17.12.2014), přestože uvedené období v souvislosti s kontrolou SÚKLu v předmětné lékárně bylo v řízení řešeno a na prosincovou kontrolu SÚKLu byla disciplinárně obviněná výslovně dotazována. Nehledě na skutečnost, že na jednání čestné rady disciplinárně obviněná hovořila o (jedné!) prosincové kontrole SÚKLu v předmětné lékárně, zatímco právní zástupce disciplinárně obviněné ve vyjádření uvedl, že v období před kontrolou SÚKL v ordinaci lékařky bylo provedeno kontrol předmětné lékárny SÚKLelem několik, o období následujícím se nezmínil. Rozpory ve výpovědi disciplinárně obviněné, příp. jejího právního zástupce, také přispívají k závěru o vině disciplinárně obviněné“.

8. Žalovaná rovněž konstatovala, že okolnost, že kontrola SÚKL plánovaná na den 17. 12. 2014 v návaznosti na zjištění z kontroly ordinace uvedené lékařky nemohla být provedena a informace získané při kontrole ordinace uvedené lékařky ověřeny a upřesněno období, ve kterém k popsanému jednání (zásobování ordinace uvedené lékařky léčivými přípravky) docházelo, z důvodu, že údajně právě po kontrole u lékařky a právě jeden týden před kontrolou lékárny došlo k poškození dat i jejich zálohy u všech počítačů v síti předmětné lékárny, považovala za další významnou skutečnost a podpůrný důkaz o tom, že k jednání, které je předmětem obvinění, v lékárně docházelo. Doplnila, že „zmaření kontroly SÚKL v předmětné lékárně se tak jeví zcela účelovým, když je zde zřejmá blízká časová souvislost uvedených událostí (dne 08.12.2014 kontrola SÚKLu v ordinaci uvedené lékařky se zjištěním shora uvedených skutečností, dne 10.12.2014 (tj. jen dva dny poté) údajné zničení všech dat i záloh na všech počítačích v předmětné lékárně, dne 17.12.2014 kontrola SÚKLu v předmětné lékárně)“.
9. K námitce, že nebylo prokázáno, o jaké léčivé přípravky se mělo jednat a v jakém období mělo k citované praxi docházet, žalovaná uvedla, že ze zajištěných důkazů je prokázáno, že se jednalo mj. i o léčivé přípravky na recept (viz informace od MUDr. S. o tom, že současně s dodávkou léčivých přípravků paní P. přebírala od uvedené lékařky recepty na vydané léčivé přípravky) a že se jednalo o soustavnost popsané praxe výdeje velkého množství léčivých přípravků vydávaných na lékařský předpis (viz informace o zajištěném velkém množství léčivých přípravků - cca 200 druhů léčivých přípravků v počtu od 1 do 72 balení a o způsobu sdělení uvedené lékařky, která hovořila o tom, že léčivé přípravky byly do její ordinace „přepřavovány“ paní P., tzn. z toho lze dovodit opakovanou činnost, nikoliv jednorázovou). Přestože se tedy dle žalované nepodařilo prokázat přesné období, v němž docházelo k uvedené praxi dodávání léčivých přípravků (vč. léčivých přípravků na recept) do ordinace uvedené lékařky k jejich výdeji, ani celkové množství a název léčivých přípravků, které byly tímto způsobem vydány, jsou zjištěné informace a důkazy dle žalované dostatečné pro shledání žalobkyně vinnou disciplinárním deliktem uvedeným ve výroku Napadeného rozhodnutí.
10. Žalovaná konstatovala, že zjevná soustavnost a velké množství vydávaných léčivých přípravků, včetně léčivých přípravků na recept v rozporu se zákonem, stejně jako ekonomický důvod takové praxe, výrazně zvyšují závažnost takového jednání. Výroba, distribuce, příjem a výdej léčivých přípravků a zejména léčivých přípravků na lékařský předpis, jsou přitom dle žalované právními předpisy značně regulovány a pro lékárníka jako osobu odbornou (tím spíše odborného zástupce a vedoucího lékárníka lékárny) je nezbytné tyto předpisy důsledně dodržovat, neboť jejich účelem je ochrana života a zdraví

nejen pacientů, ale i dalších osob v případě, že by zejm. s léčivými přípravky vydávanými na lékařský předpis zacházely osoby k tomu neoprávněné.

11. Žalovaná uvedla, že „*nevycházela z osamělého důkazu (sdělení uvedené lékařky MUDr. S.), ale z uceleného řetězce důkazů, které svědčí o vině disciplinárně obviněné*“.
12. Žalovaná rovněž poznamenala, že „*pokud k výdeji léčivých přípravků docházelo mimo předmětnou lékárnu v ordinaci lékařky, s největší pravděpodobností nemohla být splněna ani povinnost disciplinárně obviněné stanovená v § 82 odst. 7 první část souvětí zákona o léčivech a v § 10 vyhlášky č. 84/2008 Sb...*“.
13. Žalobkyně byla dle žalované povinna znát právní předpisy, včetně předpisů stavovských, tj. měla si být vědoma toho, že připuštěním výdeje registrovaných léčivých přípravků, včetně léčivých přípravků vydávaných na lékařský předpis, prostřednictvím k tomu neoprávněných osob v ordinaci lékařky, a to navíc soustavně a při velkém objemu léčivých přípravků, dochází k velmi závažnému porušení předpisů upravujících výkon lékařského povolání. Takové jednání může mít dle žalované fatální negativní dopad na život nebo zdraví pacientů, resp. dalších osob, zejm. je-li výdej uvedených léčivých přípravků realizován jinak než zákonem předepsaným způsobem.
14. Žalovaná uvedla, že při úvaze o uložení disciplinárního opatření vycházela zejména z toho, že žalobkyně nerespektovala jednu ze svých základních povinností a dopustila se tak velmi závažného disciplinárního deliktu. Závažnost jednání uvedeného ve výroku rozhodnutí je dle žalované zvyšována velkým objemem a soustavností takového jednání.
15. Žalovaná podotkla, že ve smyslu § 20 Disciplinárního řádu České lékařnické komory při výběru sankce přihlédla k povaze skutku a k jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl způsoben, k osobě a poměrům disciplinárně obviněné a k míře jejího zavinění a dospěla k závěru, že u žalobkyně nepostačí uložení disciplinárního opatření pokuty, ale je třeba uložit přísnější sankci, a to podmíněné vyloučení z České lékařnické komory, a to vzhledem k velmi vysoké závažnosti projednávaného disciplinárního deliktu uvedeného ve výroku tohoto rozhodnutí (soustavné jednání ve vysokém objemu léčivých přípravků, vč. léčivých přípravků na recept, s nadřazením ekonomických zájmů na úkor zájmů pacientů), v jehož důsledku dle žalované došlo, resp. mohlo dojít k ohrožení života či zdraví pacientů, a dále též vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně vykonávala nejen činnost „řadového lékárníka“, nýbrž i funkci vedoucího lékárníka a odborného zástupce předmětné lékárny, tedy měla být sama garantem zákonnosti, odbornosti a kvalifikovanosti činností vykonávaných v lékárně. Žalobkyně přitom dle žalované neprokázala, že by podnikla nějaké konkrétní kroky, které by vedly k ukončení uvedené praxe, o níž musela jako odborný zástupce provozovatele lékárny a vedoucí lékárník velmi dobře vědět. Žalovaná rovněž na druhé straně přihlédla ke skutečnosti, že žalobkyně nebyla dosud disciplinárně trestána. Proto uložila žalobkyni disciplinární opatření - podmíněné vyloučení z České lékařnické komory a stanovila zkušební dobu 3 roky, kterou považovala vzhledem k závažnosti disciplinárního deliktu a jeho rozsahu za přiměřenou.

III. Žaloba

16. Žalobkyně předeslala, že Napadené rozhodnutí je nezákonné, a to zejména proto, že toto rozhodnutí je výsledkem řízení, v jehož rámci bylo zásadním způsobem porušeno právo žalobkyně na spravedlivý proces. V důsledku toho pak mj. došlo i k tomu, že Napadené

rozhodnutí je zatíženo vadami způsobujícími jeho nepřezkoumatelnost, jakož i tomu, že v němž uvedená skutková zjištění nemají oporu v provedeném dokazování.

17. Žalobkyně namítla, že se skutku uvedeného v Napadeném rozhodnutí, ani žádného jiného skutku, který by mohl naplňovat skutkovou podstatu disciplinárního deliktu spočívajícího v porušení povinností člena České lékařnické komory, nedopustila. Závěr žalované nemá dle žalobkyně oporu v provedeném dokazování, když v řízení nebyly provedeny prakticky žádné důkazy a ty, které provedeny byly, vinu žalobkyně nijak neprokazují, resp. jsou pro její prokázání zcela nedostatečné.
18. Žalobkyně označila důkazy provedené v řízení s tím, že jedinými důkazy, které se alespoň částečně týkají skutkových okolností, jsou důkazy uvedené pod body 4) a 6), tedy přípisy SÚKL adresované žalované. Přípis ze dne 3. 4. 2015 obsahuje dle žalobkyně informace o kontrolních zjištěních SÚKL v řízení vedeném proti paní MUDr. H. S., a to, že tato lékařka měla v ordinaci na různých místech uloženo velké množství registrovaných léčivých přípravků (přibližně 200 druhů v počtu od 1 do 72 balení), že tyto léčivé přípravky vydávala pacientům přímo v ordinaci, což je v rozporu s předpisy upravujícími nakládání s léčivými přípravky, a že tyto léčivé přípravky si měla obstarávat z Lékárny u Elišky, jejíž vedoucí lékařnicí je žalobkyně. Dopis ze dne 6. 5. 2016 pak dle žalobkyně obsahuje upřesnění, že informaci o tom, že léčivé přípravky měly být obstarávány z Lékárny u Elišky, poskytla při kontrole provedené dne 8. 12. 2014 sama lékařka MUDr. H. S., přičemž doklady o nabytí léčivých přípravků lékařka nepředložila a SÚKL tak nebyl schopen přesně vymezit období, v němž k uvedené praxi mělo docházet. Dále je v tomto přípisu podle žalobkyně sdělováno, že SÚKL zahájil kontrolu i v Lékárně u Elišky, a to dne 27. 11. 2014, přičemž zamýšlené šetření přímo v lékárně nebylo dne 17. 12. 2014 možné provést, neboť dle sdělení provozovatelky lékárny, paní V. P., došlo dne 10. 12. 2014 k poškození veškerých dat i záloh z počítačů v síti lékárny, a vzhledem k tomu nebylo možné prověřit informace získané při kontrole provedené u MUDr. S.
19. Z uvedeného dle žalobkyně vyplývá, že SÚKL informoval žalovanou, na níž stát přenesl část výkonu své pravomoci o tom, že v rámci výkonu své činnosti získal od osoby, proti níž sám vedl řízení (MUDr. H. S.), informaci, že se žalobkyně měla dopustit shora popsaného jednání, a požádal „o prošetření této záležitosti“ v rámci působnosti žalované jakož i o „podání informace o výsledku šetření“. Pokud pak žalovaná založila svůj závěr o vině žalobkyně toliko na sdělení státního orgánu, z jehož doplnění navíc vyplývá, že toto nebylo zjištěno žádnými objektivními metodami, nýbrž bylo založeno pouze na základě výpovědi MUDr. H. S., proti níž vedl SÚKL správní řízení, a neprovedla žádné jiné důkazy, pak její rozhodnutí, zejména výrok o vině, není vůbec odůvodněn provedeným dokazováním, je projevem libovůle rozhodujícího orgánu a vyjadřuje toliko subjektivní pocity a přesvědčení jednotlivých členů žalované o vině žalobkyně, nikoli však nade vší pochybnost prokázaný závěr o její vině. Takový postup jakéhokoli orgánu, který ať už přímo či přeneseně vykonává státní moc, není dle žalobkyně v poměrech demokratického právního státu přípustný.
20. Žalobkyně dále poukazovala na to, že disciplinární řízení vedené dle ust. § 18 odst. 1 zákona č. 220/1991 Sb. a dle Disciplinárního řádu České lékařnické komory, je přinejmenším co do aplikace ústavně garantovaných práv obviněného, s ohledem na závažnost hrozících sankcí, které fakticky odpovídají peněžitému trestu a trestu zákazu činnosti dle trestního zákona, řízením trestním ve smyslu čl. 6 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, resp. čl. 36 - 40 Listiny základních práv a svobod. Dle žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

je tedy nutné, aby i na toto řízení byly uplatňovány všechny zásady trestního práva, na jejichž dodržování je v poměrech demokratického právního státu nutno trvat (z pohledu tohoto konkrétního případu zejména presumpce neviny), stejně jako je nutné, aby měl disciplinárně obviněný v takovém řízení garantovány všechny prostředky právní ochrany, jako by měl v trestním řízení.

21. Žalobkyně v tomto ohledu především namítala nedostatečné vymezení skutku s tím, že z vymezení skutku v Napadeném rozhodnutí není patrné, pro jaké konkrétní jednání je žalobkyně stíhána, resp. byla Napadeným rozhodnutím nepravomocně odsouzena. Vymezení skutku totiž dle žalobkyně nesplňuje ani ty nejzákladnější požadavky, neboť (i.) z něj není patrná ani časová lokalizace skutku, ani (ii.) vymezení skutku neumožňuje jeho odlišení od skutku jiného. Pokud jde o časové vymezení skutku, ke skutku mělo dle výroku Napadeného rozhodnutí dojít „*v přesně nezjištěné době přinejmenším v době 08.12.2014 nebo před tímto datem*“. Z vymezení skutku se tedy dle žalobkyně nepodává, kdy k jednání došlo, přestože se jedná o zcela zásadní údaj, který má význam hned v několika oblastech. Žalobkyně zdůraznila, že má-li jí být umožněno využít práva na obhajobu, musí jí být konkrétním nezaměnitelným způsobem sděleno, co je jí kladeno za vinu, a to včetně konkrétního vymezení doby, kdy měla skutek spáchat. Časové vymezení pak má dle žalobkyně význam i z hlediska možného promlčení trestního stíhání, resp. promlčení možnosti zahájit disciplinární řízení ve smyslu ust. čl. 11 odst. 1 věta poslední Disciplinárního řádu České lékařnické komory, které stanoví, že disciplinární řízení lze zahájit nejpozději do 2 let od spáchání skutku. Časové vymezení skutku tak musí obsahovat přinejmenším takové údaje, z nichž je možno učinit závěr, že k předmětnému jednání došlo méně než 2 roky před zahájením disciplinárního řízení. Pokud jde o věcnou určitost vymezení skutku, žalobkyně uvedla, že jí je kladeno za vinu, že měla „*připustit dodávku velkého množství registrovaných léčivých přípravků (cca 200 druhů v počtu od 1 do 72 balení)* ...“. Takové vymezení skutku je dle žalobkyně zcela nedostatečné, když balení léků tedy mohlo být celkem 200, ale také více než 14 000. Z hlediska garantování práv obhajoby považovala žalobkyně za nezbytné, aby ve vymezení skutku byly uvedeny konkrétní léčivé přípravky a přesné množství každého jednoho léčivého přípravku. V opačném případě totiž byla žalobkyně zbavena podle svého přesvědčení možnosti se hájit, neboť je nemožné prokazovat, že k dodávce nějakého léku nedošlo, když specifikace tohoto léku není známa. Konkrétní vymezení jednotlivých léčivých přípravků a jejich množství má dle žalobkyně význam i z hlediska posouzení závažnosti skutku, když mezi léčivými přípravky existují zcela zjevně přípravky, u nichž je neodborné nakládání závažnější než u přípravků jiných. Stejně tak je dle žalobkyně jinak závažné připuštění nezákonných dodávek léku v množství 1 balení léku a v množství 70 balení léku. Jestliže tyto konkrétní údaje nejsou v popisu skutku ani v odůvodnění rozhodnutí obsaženy, není dle žalobkyně zřejmé, na základě čeho hodnotila žalovaná závažnost skutku. V neposlední řadě má pak dle žalobkyně přesné vymezení časového období, v němž i mělo k jednání dojít, i přesného a úplného výčtu léčivých přípravků, jež měly být předmětem posuzovaného skutku, význam i z hlediska garantování dodržení zásady *ne bis in idem*.
22. Žalobkyně dále namítla, že v řízení nebyla respektována zásada presumpce neviny a porušena byla i zásada *nemo tenetur se ipsum accusare*. K závěru žalované, dle něhož „*disciplinárně obviněná od počátku svoji vinu popírá, aniž by však sama předložila jakýkoli důkaz svědčící o své nevině, resp. svědčící o tom, že informace od MUDr. H. S. se nezakládají na pravdě*“, žalobkyně namítla, že žalovaná zcela opomíjí, že v poměrech trestního řízení to není obviněný, kdo prokazuje svoji nevinu, nýbrž orgány činné v trestním řízení (resp. v

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

tomto případě disciplinární orgán), které prokazují vinu obviněného. Rozhodující orgán pak nesmí dle žalobkyně nikdy připustit výše uvedenou úvahu, že pokud se obviněný nehájí, svědčí to o jeho vině. Obhajoba je dle žalobkyně právem obviněného, nikoli jeho povinností. Dle žalobkyně přitom není pravdou, že by se žalobkyně nehájila. Žalovaná však po žalobkyni prakticky požaduje podání negativního důkazu (tj. důkazu o tom, že se něco nestalo), což v tomto případě objektivně není možné (a to zvláště za situace, kdy v řízení není jasně specifikováno, kterých léčivých přípravků a v jakých množstvích se řízení týká). K závěrům týkajícím se odepření předložení protokolu z kontroly SÚKL žalobkyně namítla, že se žalovaný dopouští naprosto nepřipustné úvahy, kdy ze způsobu obhajoby žalobkyně a z výslovného využití garantovaného ústavního práva dedukuje vinu obviněné a hodnotí důkazy, které před ní vůbec nebyly provedeny a neví tedy, co je jejich obsahem. Z tohoto postupu dle žalobkyně zcela zřejmě vyplývá apriorní pohled na žalobkyni jako na vinnou. I v důsledku toho je na žalobkyni nezákonným způsobem přenášeno důkazní břemeno o její nevině, přičemž odkaz na využití zákonného práva je považován za důkaz viny. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že nepředložení vyžádaných listin podporuje závěr o její vině. Žalovaná dle jejího názoru opomněla, že závěr o vině disciplinárně obviněného může být vždy učiněn pouze na základě provedených důkazů, nikoli na základě posuzování procesního chování disciplinárně obviněného. I kdyby ten zaujal zcela pasivní procesní taktiku, k disciplinárnímu obvinění se nevyjádřil, netvrdil žádné skutečnosti ani nenavrhoval žádné důkazy, nemůže být dle žalobkyně jen na základě tohoto svého postupu uznán vinným, pokud současně v řízení nejsou provedeny důkazy, na jejich základě je vina obviněného prokázána. Žalobkyně namítla, že v posuzované věci pak žádné takové důkazy provedeny nebyly, kdy jediný ve vztahu ke skutku samotnému relevantní důkaz je podnět SÚKL k prošetření tvrzení MUDr. H. S., že do její ordinace byly nezákonným způsobem ze strany lékárny, jejíž je žalobkyně vedoucí, dodávány léčivé přípravky. Dle žalobkyně je přitom patrné, že podnět k prošetření nějaké skutečnosti nemůže sloužit jako jediný důkaz k prokázání této skutečnosti.

23. Žalobkyně dále namítla, že v posuzované věci byla porušena zásada *in dubio pro reo*. Uvedla, že vina žalobkyně nebyla neprokázána, když v její neprospěch svědčí prakticky jediný provedený důkaz, a to podnět SÚKL k prověření skutečností zjištěných jeho šetřením, obsahující zprostředkované tvrzení MUDr. H. S., že léčivé přípravky zjištěné kontrolou SÚKL v její ordinaci získala od provozovatelky Lékárny u Elišky, jejíž je žalobkyně vedoucí. Takový důkaz je dle žalobkyně zjevně nedostatečný, když se jedná o zprostředkované svědectví, a to navíc osoby, která toto svědectví uvedla v rámci proti ní vedenému správnímu řízení o správním deliktu a byla tedy motivována zejména svým vlastním zájmem na odvrácení či alespoň zmírnění jí hrozící sankce. Toto svědectví je navíc dle žalované obsaženo v dokumentu, který byl podnětem k zahájení disciplinárního stíhání žalobkyně. Pro závěr o vině žalobkyně nebyl a není dle jejího přesvědčení dostatek důkazů. Z toho důvodu měla žalovaná postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, což však neučinila a naopak se nedostatek důkazů pokoušela překonat vytvářením konstrukcí vyvozujících z procesního postupu žalobkyně nepřipustné závěry o její vině.
24. Žalobkyně konečně považovala za nezákonný rovněž výrok o uložené sankci. Pro případ, že by Městský soud v Praze neshledal důvody nezákonnosti rozhodnutí o vině, měla žalobkyně za to, že výrok o druhu a výši uložené sankce je nezákonný i sám o sobě, a to zejména proto, že je zcela nepřezkoumatelný, neboť v odůvodnění rozhodnutí nejsou uvedeny skutečnosti, které vedly žalovanou k udělení sankce právě v tomto druhu a výši, resp. tyto jsou uvedeny zcela povšechně. Již samotný popis skutku je dle žalobkyně

neurčitý a neumožňuje tak posoudit závažnost skutku, který je žalobkyni kladen za vinu. Jelikož v popisu skutku chybí vymezení konkrétních druhů léčivých přípravků, jež měly být předmětem jednání žalobkyně, a jejich konkrétních množství, není možné posoudit závažnost situace, kdy s nimi nakládá neoprávněná osoba. Bez uvedení rozhodujících skutečností pro posouzení závažnosti skutku, za nějž je sankce ukládána, je výběr konkrétního druhu sankce a její výše podle žalobkyně projevem libovůle rozhodujícího orgánu. Žalobkyně přitom s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu upozorňovala i na nepoměr uložené sankce s dosavadní praxí žalované

IV. Vyjádření žalované

25. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10. 11. 2016 nesouhlasila s námitkami poukazujícími na charakter řízení o disciplinárním deliktu. S poukazem na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj. 6 Ads 126/2011 - 124, trvala na tom, že na disciplinární řízení nelze nahlížet prizmatem požadavků trestního procesu a nelze vyžadovat stejné záruky a požadavky. Uvedený závěr je dle žalované opodstatněný i z toho důvodu, že disciplinární orgány žalované nejsou nadány pravomocí a nedisponují prostředky nezbytnými k tomu, aby mohly prověřování podnětů a stížností provádět v kvalitě a na úrovni orgánů činných v trestním řízení.
26. K námitkám stran nedostatečného časového vymezení skutku žalovaná uvedla, že se se v tomto ohledu opírala o informace SÚKL, kdy dne 8. 12. 2014 SÚKL provedl v ordinaci MUDr. H. S. kontrolu, při níž zjistil skutečnosti, které byly předmětem disciplinárního řízení s žalobkyní. Popsala přitom důvody, pro které měla za to, že v daném případě neuplynula lhůta pro zahájení disciplinárního řízení se žalobkyní. Žalovaná byla přesvědčena, že časové vymezení disciplinárního provinění bylo vymezeno dostatečným způsobem a zahájení disciplinárního řízení bylo legitimní, i když nebylo možné porušení povinností žalobkyně časově naprosto přesně vymezit.
27. K věcnému vymezení skutku uvedla, že ze zajištěných důkazů měla za prokázané, že se jednalo mj. i o léčivé přípravky na recept a že se jednalo o soustavnost popsané praxe výdeje velkého množství léčivých přípravků vydávaných na lékařský předpis. Přestože se nepodařilo zjistit celkové množství a název léčivých přípravků, které byly tímto způsobem vydány, považovala žalovaná zjištěné informace a důkazy za dostatečné ke shledání žalobkyně vinnou. Žalovaná opětovně poukázala na omezené uplatnění zásad trestního procesu v tomto typu řízení a nesouhlasila se závěrem o nedostatečném vymezení skutku. Přesná specifikace léčivých přípravků nebyla v tomto případě dle názoru žalované nutná, když pro úvahu o druhu ukládaného disciplinárního opatření postačuje (i) specifikace kategorie, tedy šlo mj. o léčivé přípravky na lékařský předpis, (ii) specifikace přibližného množství, tj. v daném případě stovky až tisíce balení a (iii) specifikace spektra léčivých přípravků, tj. v daném případě 200 druhů. Samotná nezaměnitelnost skutku (disciplinárního provinění) s jiným je dle žalované zajištěna dalšími ve výroku o vině popsanými okolnostmi.
28. Žalovaná nesouhlasila ani s námitkami poukazujícími na nedostatečnou oporu závěru o vině v provedeném dokazování a trvala na tom, že provedené důkazy pro učinění závěru o vině žalobkyně postačovaly. Poznamenala, že pro ni bylo sdělení nezávislého státního orgánu, tedy SÚKL, že při jeho činnosti byly zjištěny určité skutečnosti, zcela postačující. Žalovaná považovala sdělení SÚKL, potažmo zejména i informaci od MUDr. H. S. za věrohodnou, úplnou a pravdivou. V tomto směru žalovaná reprodukovala závěry

vyslovené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí s tím, že nevycházela jen a pouze z informací poskytnutých SÚKL, ale provedené důkazy hodnotila ve vzájemných souvislostech. Žalobkyní označené úvahy byly dle žalované pro její rozhodování důležité z hlediska kontextu posuzování otázky viny žalobkyně ve vzájemné souvislosti všech provedených důkazů. Kromě žalobkyní uvedených úvah vzala žalovaná v potaz rovněž to, že se žalobkyně nezmínila o údajné ztrátě veškerých dat v počítačích předmětné lékárny, ke které došlo pouhých několik dní před ohlášenou kontrolou SÚKL v předmětné lékárně, a dále že sama žalobkyně k dotazu žalované hovořila o pouze jedné prosincové kontrole SÚKL v předmětné lékárně, ačkoli její právní zástupce se ve svém vyjádření zmínil o několika kontrolách. Žalobkyně se dle žalované mylí, má-li za to, že byla nucena k prokazování opaku. V důsledku procesní pasivity žalobkyně zůstala podle žalované tvrzení MUDr. H. S. a zjištění SÚKL nezpochybněna a v porovnání s prostým popíráním žalobkyně, která měla na výsledku disciplinárního řízení svůj zájem, byla dle žalované více věrohodná. Obdobně skutečnost, že se veškerá data včetně zálohy ztratila ze všech počítačů v lékárně žalobkyně bezprostředně před kontrolou ze strany SÚKL, dle žalované pochopitelně žalobkyni na věrohodnosti nepřidala.

V. Replika žalobkyně

29. Žalobkyně v podané replice ze dne 30. 11. 2016 nesouhlasila se závěry dovozovanými žalovanou z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 Ads 126/2011, které se dle ní týkalo řešení zcela jiné otázky. Žalobkyní tvrzená porušení zásad trestního procesu ze strany žalované mají dle jejího přesvědčení jinou povahu. Dle žalobkyně je přitom lhostejné, zda se aplikace těchto zásad dovodí z důvodu přímého použití těchto zásad na disciplinární řízení proto, že se disciplinární řízení považuje za řízení trestní ve smyslu Listiny a Úmluvy, nebo proto, že se tyto zásady použijí z důvodu jejich všeobecné platnosti v poměrech veškerých řízení vedených v demokratickém právním státě. Z vyjádření žalované pak dle žalobkyně přímo vyplývá, že ani sama žalovaná si není vědoma, z čeho vlastně žalobkyni uznala vinnou, když přiznala, že neví, v jaké době mělo ke spáchání disciplinárního deliktu dojít, jakých přesně léčivých přípravků se mělo pochybení žalobkyně týkat a v jakém množství, a zda se jednalo o léčivé přípravky na předpis či nikoli. Z pohledu žalobkyně se přitom vůbec nejedná o akademickou otázku určitosti vymezení skutku, neboť přinejmenším to, že jí nebylo sděleno, o jaké konkrétní druhy léčivých přípravků se jedná, ji fakticky zbavilo možnosti bránit se proti vzneseným obviněním. Pokud ve svém vyjádření žalovaná uvádí, že žalobkyně měla (nedošlo-li by ke ztrátě jejích dat) možnost prokázat, že má veškerou evidenci v pořádku, čímž by vyvrátila vznesená obvinění, pak žalobkyně uvádí, že v případě konkrétního vymezení skutku by měla i jiné možnosti. Pokud by byly v disciplinární žalobě uvedeny veškeré druhy dotčených léčivých přípravků, byla žalobkyně připravena mezi těmito tvrzenými druhy léčivých přípravků identifikovat ty, s nimiž jí vedená Lékárna U Elišky neobchoduje, a následně zajistit u distributorů těchto druhů léčivých přípravků potvrzení o tom, že Lékárnou U Elišky tyto léčivé přípravky odebrány nebyly. Přinejmenším na tomto příkladu je dle žalobkyně zcela jasné patrné, že nekonkrétní vymezení léčivých přípravků v disciplinární žalobě a následně i v Napadeném rozhodnutí vedlo k podstatnému zkrácení práva obhajoby na straně žalobkyně. Žalobkyně přitom odmítla, že měla na svoji obranu možnost zpochybňovat kontrolní závěry SÚKL provedené u MUDr. S. s tím, že nebyla účastníkem tohoto řízení, nebyla přítomna provedení kontroly, nemá k dispozici ani zápis z této kontroly či jakýkoli její výstup. Nebylo jí zřejmé, proč by měla tvrdit podjatost MUDr. S. a tím zpochybnit její tvrzení. MUDr. S. neměla podle žalobkyně v daném řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

žádné procesní postavení, nebyla vyslechnuta ani jako svědek. Nedůvěryhodnost této osoby přitom žalobkyně v disciplinárním řízení tvrdila, když uváděla, že motivací MUDr. S. pro nepravdivé označení žalobkyně mohlo být snížení sankce ze strany SÚKL.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

30. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Neshledal přitom jiné vady, k nimž byl povinen přihlédnout z moci úřední. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 76 odst. 1 s. ř. s. (účastníci ostatně s rozhodnutím ve věci bez jednání rovněž souhlasili – souhlas žalované soud v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumoval).
31. V logice uspořádání žalobních bodů přistoupil soud nejprve k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobkyně poukazovala na to, že závěr žalované o vině skutkem identifikovaným ve výroku Napadeného rozhodnutí nemá oporu v provedeném dokazování, když v řízení nebyly provedeny prakticky žádné důkazy a ty, které provedeny byly, vinu žalobkyně nijak neprokazují, resp. jsou pro její prokázání zcela nedostatečné. Žalobkyně v tomto směru namítala, že žalovaná založila svůj závěr o vině žalobkyně toliko na skutečnostech uvedených v podnětu k prošetření jiného státního orgánu, z jehož doplnění navíc vyplývá, že tyto nebyly zjištěny žádnými objektivními metodami, nýbrž byly založeny pouze na obsahu výpovědi MUDr. H. S., proti níž vedl SÚKL správní řízení, přičemž žalovaná neprovedla žádné jiné důkazy. S uvedeným okruhem námitek pak úzce souvisely námitky poukazující na porušení pravidel vyplývajících ze zásady presumpce neviny, zásady zákazu sebeobviňování a zásady, dle níž je v tomto typu řízení třeba v případě pochybností o vině postupovat ve prospěch disciplinárně obviněného.
32. Soud předesílá, že samotná disciplinární pravomoc žalované ukládat disciplinární opatření za spáchání disciplinárních deliktů je legálně zakotvena v ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) a § 2 odst. 2 písm. f) zákona č. 220/1991 Sb., a dále v oprávnění žalované vydávat disciplinární řád (§ 15 odst. 2 téhož zákona). Podle ustanovení § 9 odst. 2 písm. a), b) téhož zákona má každý člen České lékařnické komory povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákonem a dodržovat organizační, jednací, volební a disciplinární řád komory. Zároveň i ustanovení bodu 12 Etického kodexu žalované ukládá lékařníkovi povinnost znát a dodržovat předpisy pro výkon tohoto povolání včetně vnitřních stavovských předpisů Komory. Ustanovení § 1 odst. 2 disciplinárního řádu žalované pak vymezuje definici disciplinárního deliktu pro účely disciplinárního řízení před příslušnými orgány žalované, podle níž se za disciplinární delikt považují „*veškerá porušení povinností člena České lékařnické komory (dále jen komora), stanovených zákonem č. 220/1991 Sb., právními předpisy upravujícími podmínky pro výkon lékařnického povolání a příslušnými předpisy komory, včetně chování poškozujícího dobrou pověst a vážnost lékařnického stavu*“. Žalovaná je tedy jako samosprávná profesní korporace oprávněna stanovovat etické standardy výkonu farmaceutického povolání a kontrolovat dodržování těchto standardů, jakož i případná porušení etických či právních pravidel pro výkon tohoto povolání sankcionovat v disciplinárním řízení jako disciplinární delikty, přičemž disciplinárním deliktem může být jakékoliv porušení normy stanovené právním či

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

vnitřním předpisem upravujícím výkon lékárnického povolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2011, čj. 6 Ads 121/2011 - 89).

33. Správní soudy ustáleně judikují, že delikty členů profesních komor jsou specifickou skupinou veřejných disciplinárních deliktů. Vůči speciálním ustanovením o řízení o nich obsažených na zákonné i podzákonné úrovni se až na výjimky subsidiárně uplatní zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Podrobnosti o disciplinárním řízení stanoví typicky statutární předpisy komor (např. kárné řády); viz k tomu např. Mates, P. a kol. *Základy správního práva trestního*. 5. vyd. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 133. Mezi delikty členů profesních komor patří např. delikty lékaře, stomatologa, lékárníka, veterinárního lékaře, disciplinární provinění notáře, autorizovaného architekta, autorizovaného inženýra a autorizovaného technika, disciplinární provinění daňového poradce, kárné provinění advokáta, disciplinární provinění patentového zástupce, delikt statutárního auditora (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2014, čj. 3 Ads 106/2013 - 29, publ. pod č. 3120/2014 Sb. NSS).
34. Jakkoli nelze dle názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2011, čj. 6 Ads 126/2011 - 124, na předmětné řízení bez dalšího aplikovat záruky trestního procesu ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je bez ohledu na případné posouzení (ne)naplnění tzv. Engelových kritérií vyslovených v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (srov. rozhodnutí ve věci *Engel a ostatní proti Nizozemí* ze dne 8. 6. 1976, stížnosti č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72, dále srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, čj. 4 As 2/2005 - 62, publ. pod č. 847/2006 Sb. NSS), zjevné, že i v tomto typu řízení je třeba zajistit přinejmenším naplnění klíčových pravidel dokazování v řízení vedeném orgánem veřejné moci, v němž má být adresát veřejné moci uložena povinnost.
35. Nelze tedy rozumně pochybovat o tom, že žalovaná je v tomto typu řízení bez ohledu na posouzení naplnění předpokladů pro závěr o jeho případném trestním charakteru povinna respektovat pravidla vyplývající ze zásady materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu a volného hodnocení důkazů dle § 50 odst. 4 správního řádu, přičemž je v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu povinna zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a i bez návrhu je povinna zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch disciplinárně obviněného.
36. Soud připomíná, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Podle § 50 odst. 4 správního řádu správní orgán hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Úkolem správního orgánu je i v tomto specifickém typu správního řízení zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě takto zjištěného skutkového stavu dospět k závěru, zda byl určitý disciplinární delikt spáchán. Ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu správní orgán shromažďuje důkazy, které pak při rozhodování o tom, zda bude disciplinárně obviněný uznán vinným, hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti.
37. Hodnocení důkazů je myšlenková činnost správního orgánu, kterou je provedeným důkazům prisuzována hodnota závažnosti pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký

význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, čj. 1 Afs 63/2004 - 66).

38. Úlohou správního soudu při soudním přezkumu rozhodnutí o disciplinárním deliktu je pak posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Správní soudy posuzují mimo jiné i to, zda důkazy před správním orgánem byly provedeny v souladu se zákonem, nebo zda závěry, k nimž správní orgán dospěl, a které vyjádřil v důvodech svého rozhodnutí, mají v provedených důkazech logickou oporu. Úkolem soudního přezkumu rozhodnutí o disciplinárním deliktu je tak posoudit, zda právní závěr, který z rozhodnutí vychází, má postačující oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy ve výsledku provedeného dokazování.
39. Městský soud v Praze v reakci na uvedené námitky v souladu s výše rekapitulovanými východisky posuzoval, zda žalovaná v řízení o disciplinárním deliktu opatřila takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se žalobkyně disciplinárního deliktu dopustila, s tím, že zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny žalobkyně. Po prostudování obsahu správního spisu přitom uzavřel, že žalovaná těmito požadavkům nedostála, přičemž skutkový stav, který vzala žalovaná za základ Napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění.
40. Městský soud v Praze ve vztahu k žalobkyní zpochybňovaným skutkovým okolnostem ze správního spisu ověřil, že součástí správního spisu je přípis SÚKL ze dne 3. 4. 2015, sp. zn. sukls168799/2014, označený jako „Podnět k prošetření“. V uvedeném přípisu SÚKL uvádí, že dne 8. 12. 2014 provedli inspektoři SÚKL kontrolu v ordinaci praktické lékařky pro dospělé, MUDr. H. S., IČO: 49456261, bytem [adresa], poskytující zdravotní služby lékařské péče na adrese Podolí 122, 664 03 Podolí. SÚKL uvedeným přípisem žalovanou informoval o tom, že kontrolou v předmětné ordinaci bylo zjištěno, že v ordinaci je na různých místech (v pracovně lékařky a v šatně) uloženo velké množství registrovaných léčivých přípravků (přibližně 200 druhů v počtu od 1 do 72 balení). Z kontrolních zjištění dle SÚKL vyplynulo, že lékařka tyto léčivé přípravky vydávala pacientům přímo v ordinaci. V obci přitom dle SÚKL není poskytována lékařská péče, výdej léčivých přípravků lékařkou však probíhal způsobem a v rozsahu, který neodpovídá podmínkám zákona o léčivech o vybavení pacienta nezbytným množstvím léčivých přípravků. Léčivé přípravky určené pro výdej pacientům si lékařka podle SÚKL obstarávala prostřednictvím paní V. P., která je provozovatelem Lékárny U Elišky na adrese T. 29, B. Léčivé přípravky byly z předmětné lékárny do ordinace lékařky přepravovány osobně paní P., současně s dodávkou léčivých přípravků paní P. přebírala od lékařky recepty na vydané léčivé přípravky a finanční hotovost – částky vybrané od pacientů za regulační poplatky a doplatky na léčivé přípravky částečně hrazené ze zdravotního pojištění, případně platby za léčivé přípravky nehrazené ze zdravotního pojištění a za přípravky volně prodejné. SÚKL současně v uvedeném přípisu uvedl, že odborným zástupcem a vedoucím lékárníkem v předmětné lékárně je právě žalobkyně.
41. Revizní komise žalované v reakci na obdržený přípis SÚKL zaslala Čestné radě žalované návrh na zahájení kárného řízení ze dne 11. 5. 2015, čj. 182/P/2015, v němž reprodukovala skutečnosti vyplývající z podnětu SÚKL. Přípisy ze dne 28. 5. 2015, čj. 561/ČR/2015 pak

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

žalovaná oznámila žalobkyni zahájení disciplinárního řízení a sdělila jí disciplinární obvinění, přičemž opětovně reprodukovala skutečnosti obsažené v přípisu SÚKL ze dne 3. 4. 2015.

42. Žalobkyně v reakci na uvedené v podání ze dne 16. 10. 2015 sdělila, že závěry SÚKL jsou zcela nepodložené a nezakládají se na pravdě, přičemž z podnětu ze dne 3. 4. 2015 není vůbec zřejmé, na základě jakých skutečností či důkazů SÚKL k takovýmto závěrům dospěl, zejména není zřejmé, z čeho SÚKL dovozuje, že veškerá balení léčivých přípravků pochází z lékárny, v níž působí žalobkyně, nebo že tyto léčivé přípravky byly přepravovány do ordinace osobně paní V. P. Žalobkyně v uvedeném podání veškerá obvinění odmítla.
43. Obdobně pak žalobkyně při jednání dne 20. 10. 2015 konstatovala, že obvinění je nedůvodné, pokud vychází pouze z podnětu SÚKL, přičemž informace v něm uvedené jsou zcela nepodložené a není zřejmé, na základě jakých zjištění k nim SÚKL dospěl. Žalobkyně již v rámci tohoto ústního jednání namítala, že dle jejího názoru nepostačuje pro obvinění samotný přípis SÚKL. Popřela, že by z předmětné lékárny byly nějaké léčivé přípravky do předmětné ordinace dodávány. Zdůraznila, že v tomto ohledu nebylo v daný okamžik nic prokázáno. Doplnila, že kontrola lékárny byla ze strany SÚKL rovněž provedena, a to asi v prosinci 2014, s tím, že šlo neohlášenou kontrolu. Protokol byl žalobkyni zaslán později, přičemž v něm nebylo nic, co by se týkalo skutečností uvedených v obvinění. Žalobkyni přitom nebylo sděleno, proč je kontrola prováděna. Žalobkyně v rámci tohoto ústního jednání prostřednictvím zástupce uvedla, že v danou chvíli nevznáší žádné návrhy na doplnění dokazování, a namítla, že dokazování by měla doplnit sama žalovaná k prokázání viny žalobkyně coby disciplinárně obviněné. Při předmětném jednání byla dále žalobkyně žalovanou vyzvána k předložení protokolu SÚKL o kontrole lékárny z prosince 2014.
44. Žalobkyně podáním ze dne 4. 11. 2015 žalované v reakci na naposledy uvedenou výzvu sdělila, že jelikož žádná provedená kontrola a závěry z nich nijak nesouvisí s provedením kontroly v ordinaci MUDr. S., a tedy nijak nesouvisí s projednávanou věcí, jeví se žalobkyni provedení tohoto důkazu jako bezpředmětné a žalobkyně proto žádný takový protokol nepředloží. Současně žalobkyně upozornila, že není povinna předkládat důkazy, které by eventuálně mohly svědčit v její neprospěch.
45. Přípisem ze dne 29. 3. 2016, označeným jako „Žádost o informace“, pak žalovaná požádala SÚKL o upřesnění, na základě čeho resp. na základě jakých konkrétních skutkových zjištění dospěl SÚKL k závěrům uvedeným v podnětu ze dne 3. 4. 2015. Současně požádala o upřesnění, v jakém konkrétním časovém období mělo k této praxi podle zjištění SÚKL docházet a na základě jakých podkladů SÚKL k takovému časovému vymezení dospěl. Rovněž požádala o poskytnutí podkladů, a to protokolu z provedených kontrol předmětné lékárny či ordinace MUDr. S. či kopie při kontrole pořízení fotodokumentace. Žalovaná vyřízení předmětné žádosti posléze urgovala přípisem ze dne 2. 5. 2016.
46. Přípisem ze dne 6. 5. 2016 adresovaným žalované pak SÚKL sdělil, že nemůže poskytnout samotný protokol o kontrole. Sdělil však, že informaci o dodavateli léčivých přípravků do ordinace uvedené lékařky, v níž dne 8. 12. 2014 proběhla kontrola, poskytla osobně lékařka, která inspektorům v době kontroly sdělila, že léčivé přípravky získává prostřednictvím paní V. P., která je provozovatelem předmětné lékárny. Jméno vedoucího lékárníka Mgr. L. L. lékařka při kontrole vůbec nezmínila, mluvila pouze o paní P. SÚKL

rovněž žalovanou v předmětném přípisu informoval o tom, že doklady o nabytí léčivých přípravků vydávaných lékárnou v ordinaci lékařka nepředložila, a SÚKL tak nebyl schopen přesně vymezit období, ve kterém k této praxi docházelo. K poznámce žalobkyně, že kontrola SÚKL v prosinci 2014 nezjistila nic, co by souviselo s disciplinárním řízením, SÚKL v přípisu sdělil, že kontrola v předmětné lékárně byla zahájena dne 27. 11. 2014, přičemž na základě skutečností zjištěných při kontrole ordinace uvedené lékařky dne 8. 12. 2014 bylo rozhodnuto, že bude nutno v rámci zahájené kontroly lékárny provést další šetření přímo v místě provozování předmětné lékárny, a to dne 17. 12. 2014. SÚKL v přípisu uvedl, že bohužel po příchodu inspektorů do předmětné lékárny jim bylo paní P. sděleno, že dne 10. 12. 2014 došlo k poškození dat i jejich zálohy u všech počítačů v síti předmětné lékárny (údajně zapříčiněné virem z elektronické pošty lékárny), s tím, že data ani jejich zálohu nelze obnovit. Vzhledem k této situaci nebylo již podle SÚKL možné informace získané při kontrole ordinace uvedené lékařky ověřit a stejně tak nebylo možné vymezit období, ve kterém k tomuto jednání (zásobování ordinace uvedené lékařky léčivými přípravky) docházelo.

47. Žalobkyně pak při jednání dne 1. 6. 2016 v rámci závěrečného slova uvedla, že vina nebyla provedeným dokazováním prokázána. Namítla, že jediným důkazem je vyjádření MUDr. S., které je nutno označit za účelové, nepravdivé, směřující k poškození žalobkyně. Žádný jiný přímý či objektivní důkaz prokazující vinu žalobkyně nebyl dle žalobkyně v řízení proveden. Důkaz výpovědi MUDr. S. podle žalobkyně nepostačuje; z provedeného dokazování ani nevyplynulo, jaké množství léků a v jakém časovém období tyto měla lékárna dodávat a neexistují o tom žádné protokoly ani jiná konkrétní zjištění.
48. Žalovaná posléze ve výroku Napadeného rozhodnutí uzavřela, že se žalobkyně měla předmětného disciplinárního deliktu dopustit tím, že „jako vedoucí lékárník Lékárny U Elišky, T. 29, B., a jako odborný zástupce provozovatele této lékárny paní V. P., IČ x, P. 239, O., jako poskytovatele zdravotních služeb, porušila své povinnosti stanovené zákonem, když v přesně nezjištěné době přinejmenším v době 8.12.2014 nebo před tímto datem připustila dodávku velkého množství registrovaných léčivých přípravků (cca 200 druhů v počtu od 1 do 72 balení) včetně léčivých přípravků vydávaných na recept z předmětné lékárny do ordinace praktické lékařky pro dospělé MUDr. H. S., IČ x, bytem [adresa], poskytující zdravotní služby lékařské péče na adrese P. 122, P., za účelem jejich výdeje na recept přímo v ordinaci lékařky, a tedy mimo předmětnou lékárnu, tj. mimo zařízení, které je uvedeno v zákoně jako zařízení, v němž je zásadně možno léčivé přípravky vydávat, a osobou, která není ze zákona oprávněna běžně a pravidelně vydávat léčivé přípravky, ale je oprávněna léčivé přípravky vydat jen ojediněle ve výjimečných případech uvedených v zákoně“.
49. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí i z procesní argumentace žalované v tomto řízení je dle přesvědčení soudu zjevné, že žalovaná své skutkové závěry založila toliko na obsahu přípisu SÚKL ze dne 3. 4. 2015 a přípisu SÚKL ze dne 6. 5. 2016, resp. na v něm sumarizovaném obsahu reprodukováných tvrzení MUDr. S. učiněných v rámci kontroly vedené předmětným úřadem s touto lékařkou.
50. Žalovaná tedy skutečně v souladu s žalobními tvrzeními žalobkyně založila své skutkové závěry, na nichž posléze postavila své meritorní právní posouzení, výhradně na obsahu podnětu k prošetření učiněného SÚKL a na jeho doplnění, aniž by v řízení sama provedla jakékoli důkazy, z nichž by bylo lze učinit skutkové závěry o skutkových okolnostech rozhodných pro posouzení odpovědnosti žalobkyně za disciplinární delikt spáchaný skutkem identifikovaným ve výroku Napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

51. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že klíčový skutkový závěr žalované o tom, že žalobkyně „v přesně nezjištěné době přinejmenším v době 8. 12. 2014 nebo před tímto datem připustila dodávku velkého množství registrovaných léčivých přípravků (cca 200 druhů v počtu od 1 do 72 balení) včetně léčivých přípravků vydávaných na recept z předmětné lékárny do ordinace praktické lékařky pro dospělé MUDr. H. S. ...za účelem jejich výdeje na recept přímo v ordinaci lékařky, a tedy mimo předmětnou lékárnu“, který byl podkladem pro navazující právní závěr o spáchání disciplinárního deliktu žalobkyní, není dostatečně důkazně podložen.
52. Jak bylo uvedeno výše, předmětný skutkový závěr žalované se totiž opírá výhradně o skutečnosti popsané v přípisu ze dne 3. 4. 2015 (a jeho doplnění), tedy o skutečnosti popsané jiným orgánem veřejné moci v rámci podnětu k prošetření, kterým se na žalovanou obrátil s obecným popisem skutečností nasvědčujících tomu, že mohlo dojít ke spáchání disciplinárního deliktu, a požádal žalovanou o „prošetření této záležitosti v rámci (její) působnosti a podání informace o výsledku šetření“, aniž by ovšem v tomto přípisu uvedené okolnosti bez dalšího s dostatečnou přesvědčivostí nezbytně vyústily ve skutkový závěr učiněný žalovanou, resp. aniž by bylo vyloučeno rozumně pochybovat o věrohodnosti a úplnosti těchto zjištění pro posouzení viny žalobkyně.
53. Rozhodný skutkový závěr je totiž ve svém důsledku opřen toliko o tvrzení lékařky MUDr. S. učiněná v rámci kontroly vedené SÚKL s touto lékařkou, která měla dle tvrzení SÚKL sdělit v rámci předmětné kontroly mj. informaci o dodavateli léčivých přípravků do ordinace uvedené lékařky, aniž by však byl uvedený závěr podpořen v řízení provedenými konkrétními důkazy tuto skutečnost prokazujícími.
54. V posuzované věci nadto platí, že žalovaná předmětný skutkový závěr nejen že neučinila toliko na základě výpovědi předmětné lékařky, ale dokonce ani na podkladě původního zdroje tuto výpověď v rámci kontroly zachycujícího, tedy na základě protokolu o kontrole provedené u předmětné lékařky. Žalovaná naopak své skutkové závěry opřela toliko o ze strany SÚKL zprostředkovaný sumarizovaný obsah těchto tvrzení předmětné lékařky, předestřený v podnětu k prošetření.
55. Pokud pak žalovaná v Napadeném rozhodnutí odkazuje na „ucelený řetězec dalších důkazů“, z nichž mají údajně rozhodné skutkové závěry vyplývat, tyto podklady nijak nekonkretizuje ani jinak neoznačuje, přičemž žádné takové podklady pak soud nezjistil ani z obsahu správního spisu. Jak je uvedeno níže, takovým „důkazem“ pak nemůže být způsob procesní obrany žalobkyně včetně odepření předložení žalovanou vyžádaných podkladů.
56. Soud je přesvědčen, že za dané skutkové situace pro závěr o odpovědnosti žalobkyně za disciplinární delikt spáchaný skutkem identifikovaným ve výroku Napadeného rozhodnutí nepostačovalo reprodukovat skutkové okolnosti tvrzené v podnětu k prošetření SÚKL. Žalobkyně správně poukázala na to, že žalovaná v rámci disciplinárního řízení fakticky žádné dokazování neprovedla a okolnosti související s tvrzenými dodávkami léčivých přípravků z lékárny k praktické lékařce dále nijak neprověřovala. Nepostavila tak v žádném ohledu na jisto, zda v ordinaci praktické lékařky zjištěné léčivé přípravky byly skutečně pořízeny z lékárny, v níž žalobkyně působila jako odborný zástupce a vedoucí lékárník, resp. že všechny tyto léčivé přípravky byly pořízeny z tohoto zdroje, popř. nevymezila, v jakém rozsahu tomu tak bylo. Žalovaná pak ani nijak neprověřovala a tedy

ani neprokázala, jaké konkrétní léčivé přípravky měly být tímto způsobem distribuovány, v jakém množství od jakého okamžiku.

57. Ve správním spisu není dle přesvědčení soudu založen žádný podklad, z něhož by bylo lze bez dalšího na skutkové závěry formulované žalovanou usoudit.
58. Žalované přitom podle přesvědčení soudu nic nebránilo, aby svůj klíčový skutkový závěr podpořila jednoznačnými důkazy tento závěr prokazujícími. I přes odmítnutí poskytnutí součinnosti ze strany žalobkyně je zjevné, že žalovaná mohla přinejmenším důsledněji opatřovat podklady z kontrol provedených SÚKL. Měla tedy trvat na předložení protokolů z kontroly provedené ze strany SÚKL v ordinaci předmětné lékařky. Stejně tak měla trvat na tom, aby jí SÚKL k její výzvě poskytnul protokol z kontroly provedené v předmětné lékárně.
59. Soud pak především nepřehlédl, že žalovaná sama zřetelně považovala dosavadní zjištění za nedostatečná, když přípisem ze dne 29. 3. 2016, označeným jako „Žádost o informace“, žádala SÚKL o upřesnění, na základě čeho resp. na základě jakých konkrétních skutkových zjištění dospěl SÚKL k závěrům uvedeným v podnětu ze dne 3. 4. 2015, o upřesnění, v jakém konkrétním časovém období mělo k této praxi podle zjištění SÚKL docházet a na základě jakých podkladů SÚKL k takovému časovému vymezení dospěl, a o poskytnutí podkladů, a to protokolu z provedených kontrol předmětné lékárny či ordinace MUDr. S. či kopie při kontrole pořízení fotodokumentace.
60. Soudu přitom není zřejmé, z jakých důvodů žalovaná od svého původního zcela opodstatněného požadavku na předložení dalších podkladů a konkretizaci skutečností předestřených SÚKL v jeho přípisu ze dne 3. 4. 2015 ustoupila. Takový důvod přitom nemohlo v žádném ohledu představovat prosté a nijak neodůvodněné sdělení SÚKL, že takové podklady žalované nepředloží, nadto pak v případě, kdy SÚKL v odpovědi ze dne 6. 5. 2016 potvrdil, že vycházel pouze z tvrzení praktické lékařky, přičemž při kontrole nebyly ani doloženy žádné doklady, které by její tvrzení osvědčovaly. Žalovaná měla dle soudu trvat alespoň na předložení předmětných protokolů. Rovněž měla dle přesvědčení soudu procesně relevantním způsobem prověřit ze strany SÚKL zprostředkovaná tvrzení lékařky, a to buď výzvou k součinnosti adresované této osobě, v jejímž rámci mohla žalobkyně vyžádat u této lékařky alespoň protokol o kontrole u ní provedené, popř. provedením výslechu této lékařky v pozici svědka, event. výslechem dalších osob (sestra z předmětné ordinace praktické lékařky, pacienti uvedené lékařky, paní P. apod.), což soud v kontextu posuzované věci považoval za nejvhodnější způsob opatřování skutkových zjištění pro formulaci navazujících právních závěrů. Je přitom zjevné, že právě prostřednictvím takového doplnění dokazování mohl být skutkový stav postaven na jisto.
61. Rozumné pochybnosti o úplnosti a věrohodnosti skutkového závěru pak podle soudu plynou právě ze skutečnosti, že žalovaná založila svůj klíčový skutkový závěr toliko na (zprostředkovaně reprodukováných) tvrzeních lékařky, která sama čelila podezření z porušení povinností uložených právními či stavovskými předpisy v oblasti distribuce léčivých přípravků. Žalovaná se od počátku soustředila na praktickou lékařkou označený distribuční zdroj jako jediný v úvahu připadající zdroj a nijak se nevypořádala s dalšími v úvahu připadajícími zdroji distribuce léčivých přípravků, které byly zjištěny v ordinaci praktické lékařky. Skutkovou verzi předestřenou žalobkyní, která svou vinu od počátku disciplinárního řízení důsledně popírala a opakovaně poukazovala na nepodloženost skutkových závěrů, nelze s odkazem na shora popsáná judikatorní východiska označit za

zjevně irelevantní či absurdní. Obsah správního spisu, který byl podkladem pro vydání Napadeného rozhodnutí, podle přesvědčení soudu nijak nevylučuje možnost, že je tato skutková verze žalobkyně pravdivá. Nelze tedy vyloučit (obsah správního spisu nepředstavuje dostatečnou oporu pro opačný závěr), že léčivé přípravky byly pořízovány praktickou lékařkou z jiného zdroje, resp. že byly případně vedle pořízování z lékárny žalobkyně v nikoli nevýznamném objemu pořízovány rovněž z jiných zdrojů, což by mělo rovněž podstatný vliv na vymezení skutku ve výroku Napadeného rozhodnutí. Obsah správního spisu pak bez dalšího sám o sobě neimplikuje ani závěr o soustavnosti jednání žalobkyně, k němuž žalovaná dospěla, a který zohlednila mj. v rámci úvahy o disciplinárním opatření. Žalovaná pak rezignovala rovněž na prověřování konkrétního časového období, v jehož rámci mělo k jí popsanému jednání žalobkyně docházet, přestože tyto závěry jsou klíčové mj. pro posouzení běhu prekluzivních lhůt relevantních z hlediska zániku disciplinární odpovědnosti žalobkyně.

62. Soud rovněž považuje v tomto ohledu za významné, že žalovaná nezaměřila dokazování na identifikaci konkrétních druhů a přesnou identifikaci rozsahu léčivých přípravků, které měly být praktickou lékařkou pořízeny z lékárny žalobkyně. Pokud žalobkyně nebyla v důsledku popisu skutku vymezeného v oznámení o zahájení disciplinárního řízení zpravena o tom, jaké konkrétní druhy léčivých přípravků a v jakém množství byly v ordinaci zajištěny, byla ve svém důsledku připravena o možnost zaměřit svou procesní obranu tímto směrem a namítat a případně odpovídajícím způsobem prokazovat, že takové léčivé přípravky sama nedistribuovala, popř. že tak nečinila v takovém rozsahu, event. v rozhodné době. Identifikace konkrétního druhu léčivých přípravků a konkrétní vymezení rozsahu, v němž se jednalo o léčivé přípravky na recept, přitom bylo podle přesvědčení soudu třeba rovněž z hlediska posouzení závažnosti případného disciplinárního deliktu a zprostředkovaně tak pro zákonné uložení konkrétního disciplinárního opatření.
63. Jak bylo uvedeno výše, soudu není zřejmé, jaké jiné důkazy měla žalovaná na mysli, pokud v odůvodnění Napadeného rozhodnutí konstatovala, že „*nevycházela z osamělého důkazu (sdělení uvedené lékařky MUDr. S.), ale z uceleného řetězce důkazů, které svědčí o vině disciplinárně obviněné*“. Tento závěr je v příkrém rozporu s obsahem správního spisu, z něhož existence žádných dalších důkazů nevyplývá. Takovým „důkazem“ pak nemohou být podle přesvědčení soudu v žádném ohledu závěry žalované poukazující na to, že žalobkyně od počátku svou vinu popírá, přičemž nepředkládá žádné důkazní prostředky svědčící o své nevině, či na to, že žalobkyně k výzvě žalované nepředložila kontrolní protokol z kontroly SÚKL. Žalovaná není v tomto typu řízení oprávněna uzavřít, jak tomu učinila v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, že „*nepředložení výslovně čestnou radou vyžádaných dokumentů bez relevantního zdůvodnění svědčí právě o opaku, tedy podporuje závěr čestné rady o vině disciplinárně obviněné*“, resp. že „*z upozornění právního zástupce disciplinárně obviněné na to, že disciplinárně obviněná není povinna předkládat důkazy, které by eventuálně mohly svědčit v její neprospěch, lze minimálně dovodit, že vyžadované dokumenty nesvědčily ve prospěch disciplinárně obviněné*“. Soud v tomto ohledu připomíná, že po žalobkyni nelze požadovat, aby předkládala důkazní prostředky, které by případně svědčily o její vině. Postup žalobkyně je věcí její procesní taktiky, která nezbavuje žalovanou povinnosti dodržet výše specifikované požadavky týkající se dokazování a zjištění materiální pravdy v souladu s § 3 správního řádu.

64. Soud se tedy ztotožňuje s žalobkyní, že žalovaná v tomto ohledu nedostála shora vyloženým požadavkům, dle nichž byla povinna v řízení o disciplinárním deliktu opatřit takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se žalobkyně disciplinárního deliktu dopustila, s tím, že zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny žalobkyně.
65. Soud proto v reakci na uvedený komplex žalobních námitek uzavřel, že žalovaná shora vymezeným mantinelům týkajícím se dokazování v tomto typu řízení nedostála, přičemž skutkový stav, který vzala žalovaná za základ Napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění. Klíčový skutkový závěr žalované, který byl podkladem pro navazující právní závěr o spáchání disciplinárního deliktu žalobkyní, není dostatečně důkazně podložen.
66. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalované podle § 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro vadu spočívající v tom, že skutkový stav, který vzala žalovaná za základ Napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení zohlední žalovaná závěry vyslovené výše v bodech 35 – 65 tohoto rozsudku a bude-li nadále uvažovat o postihu žalobkyně za disciplinární delikt spáchaný skutkem specifikovaným ve výroku Napadeného rozhodnutí, doplní v popsáném směru dokazování tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nebudou důvodné pochybnosti.
67. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
68. Soud pro úplnost uvádí, že se zřetelem ke shora identifikovaným zásadním vadám za této situace nepřistoupil k vypořádání zbývajících žalobních bodů, neboť jimi žalobkyně brojila již proti samotným právním závěrům žalované a poukazovala na další vady Napadeného rozhodnutí. Vypořádání těchto námitek by tak bylo za tohoto stavu předčasné, neboť nelze vyloučit, že žalovaná své skutkové závěry v návaznosti na doplnění dokazování reviduje, popř. jinak odůvodní.
69. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepis žaloby a sepis repliky) a 3 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1, a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a 21% DPH ve výši 2 142 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. září 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu